

вадила едното ѝ око, скрила го въ една кутия, дала ѝ вода и пакъ тръгнали.

Вървѣли що вървѣли, стигнали до единъ кладенецъ. Хубавицата пакъ поискала вода. Завистницата ѝ рекла: „Ако дадешъ да ти извадя и другото око, ще ти дамъ вода.“ Момичето било много жадно, нѣмало какво да прави — съгласило се. Завистницата му извадила и другото око, скъжала го въ друга кутийка и пакъ му дала вода. Женитѣ, които били въ царската кола, съгледали, че момичето нѣма очи, и рекли: „Защо ли е на царя слѣпа царица? Какъ ще живѣе съ нея предъ свѣта? Хайде да я оставимъ въ гората.“ Като стигнали до единъ голѣмъ буренякъ, оставили момичето и заминали бързо.

Тѣ премѣнили завистницата и я завели при царя, като казали, че това е прочутото момиче. Царьтъ се оженилъ за нея. Минало се доста време. Царьтъ все чакалъ царицата да се засмѣе, за да падне трендафилъ отъ устата ѝ, или пъкъ да заплаче, за да падне маргаритъ отъ очитѣ ѝ. Ала тя нито се засмивала, нито заплаквала. Все замислена и намръщена ходѣла.

Бѣлобродъ старецъ намѣрилъ

момичето въ гората. Той го прибралъ въ кѣщата си да го гледа. Момичето живѣло добре при дѣдото и му пазѣло кѣщата. Веднажъ дѣдото кихналъ, момичето се засмѣло, и тозчасъ отъ устата му падналъ трендафилъ. То го дало на дѣдото и рекло:

— Дѣдо, нѣ ти тоя трендафилъ, па иди го продай въ града. Мини по улицитѣ и викай: „Хайде, трендафилъ за око, трендафилъ за око!“ Който ти даде око, нему да го дадешъ.

Дѣдото взелъ трендафила, отишелъ въ града и почналъ да вика изъ улицитѣ: „Трендафилъ за око, трендафилъ за око!“ Всички му се чудѣли, и никой не купувалъ трендафила. Като миналъ покрай царскитѣ палати, отъ прозореца се показала царицата и го попитала:

— Какво продавашъ, дѣдо? Той ѝ отговорилъ:

— Трендафилъ за око, дъще!

Царицата извадила една кутийка, отворила я, дала му окото и взела трендафила. Дѣдото взелъ окото и го отнесълъ на момичето. То го турнало на мѣстото му и прогледнало.

Минало се, какво се минало, момичето пакъ се засмѣло, и въ устата му пакъ цѣфналъ